

TARTALOMJEGYZÉK

- 2 JAKUBECZ MÁRTA:
EGY LÜKTETŐ SZÍVŰ VÁROS
- 3 HODOSSY GYULA:
EGY PILLANATRA SE BÁNTAM MEGI
- 4 MOHŇANSKÝ CSILLA:
EGY MAGYAR PEDAGÓGUS
MINDENNAJAI.
BESZÉLGETÉS ÁDÁM CSILLÁVAL
- 7 PAP FERENC – FEHÉR ÁGOTA:
JÁTÉK – TEREMTÉS – GONDOSKODÁS
- 11 TAMÁS MARGIT:
ÖNFELEDT ÖRÖKSÉGÜNK
- 16 ACKERMANNÉ KELŐ KAMILLA –
BABOCSÁNNÉ KATONA ÁGNES:
JÁTÉKOS KREATIVITÁSFEJLESZTÉS
AZ ÓVODÁBAN
- 19 ÁGH BARBARA:
A MOZGÁSOS TÁRSASJÁTÉK
ALKALMAZÁSÁNAK LEHETŐSÉGEI
AZ ALSÓ TAGOZATON
- 21 GYETVAI ANNA:
VARÁZSOLJUNK...
ISKOLAI BÁNTALMAZÁST
MEGELŐZŐ PROGRAMOK
BEMUTATÁSA
- 23 GOMBOS NORBERT:
A MATEMATIKAI TAPASZTALAT-
SZERZÉS ALTERNATÍV LEHETŐSÉGEI
AZ ÓVODÁBAN (2. RÉSZ)
- 25 TÓTH ATTILA – NAGY LEHOCKY
ZSUZSA:
A GEOMETRIA JELENTŐSÉGE
- 27 KLEMEN TERÉZIA:
A REALIZMUS IRODALMÁNAK
FELDOLGOZÁSA
- 29 POMICHAL KRISZTIÁN:
KORUNK LEGNAGYOBB
TUDOMÁNYOS TÉVHITEI (10. RÉSZ)
- 30 CSICSAY ALAJOS:
MIRE ESKÜDTETIK FEL
AZ ORVOSOKAT?
- 32 ISKOLAHÍREK
- 34 SZMPSZ
- 36 A KORONAVÍRUS IDEJÉN

HODOSSY GYULA

EGY PILLANATRA SE BÁNTAM MEGI

1994 februárjában jelent meg a Katedra első száma. Ugyan akkor elsősorban cserkészpedagógiával foglalkozott, de miután véglegesen megszűnt a Nevelés című egyetlen szlovákiai magyar nyelvű pedagógiai szaklap, folyóiratunkat a magyar iskolák megmentése érdekében szervezett komáromi nagygyűlésre átalakítottuk, és ott tízezer példányban szétadtuk a rendezvény résztvevőinek. Közel hat-ezer megrendelést gyűjtöttünk össze. Ezt nagyon nagy sikernek értékeltük, annál is inkább, hiszen a kiadóban, a Lilium Aurumnál akkor egyetlen egy oktatáshoz értő szakember sem dolgozott. A pedagógusoktól elnyert bizalmat nem szerettük volna elkötyavetyélni, ezért rögvest kezdeményeztünk egy oktatási szakemberekből álló társaság létrehozását, azzal a szándékkal, hogy segítsék munkánkat. Így jött létre a Katedra Társaság, amely azon túl, hogy részfeladatokat vállalt a lap szerkesztésében, az évek során a szlovákiai magyar oktatásügy egyik leghatékonyabb és megkerülhetetlen szakmai fórumává vált. A Katedra Társaság ülésein és a Katedra Napokon sok száz előadás, dolgozat, tanulmány hangzott el, ezzel segítve a szlovákiai magyar iskolákban oktatókat és az iskolákért dolgozó szakpolitikusokat.

A szlovákiai magyar pedagógusok és szülők lapja, a Katedra, megalapítása óta, a nyári szüneteket leszámítva, hónapról hónapra mindig megjelent. Megjelent azokban az években is, amikor semminemű állami támogatást nem kapott. Kiadtuk Mečiar kormányzása idején is, főleg az önkormányzatoktól és kisvállalkozóktól kapott pénzeknek köszönhetően, de megjelentettük a Most-Híd kormányra kerülése után is, amikor volt év, hogy egyetlen fillért sem kapott a lap. Viszont a magyar kormány hatóság támogatásának köszönhetően a Katedra megmenekült. A Katedránk

a közel harminc év alatt mindig eljutott az olvasókhoz, miközben számos, jobb sorsra érdemes lap megszűnt. Megszűnt a Hét, a magyar családok lapja, az Új Ifjúság (ott publikáltam első verseimet), a Tábortűz, a felsősök lapja, a Szabad Földműves. A felsorolás korántsem teljes, a kiadók a rendszerváltást követően sokszor éltek meg nehéz időszakokat. Néhány éve kénytelenek voltunk megszüntetni a tizenéveseknek szánt Mizujs? című diáklapunkat is, mert a támogatást osztó kurátorok szerint a tizenévesnek ott van a mobil, nyomkodja azt, nem kell neki nyomtatott sajtó. Hát épp azért kéne, hogy addig se nyomkodja a mobilt, gondolnám én, de ez már egy másik történet.

Közel három évtizedig voltam, lehettem felelős kiadója, több alkalommal, hosszú-hosszú évekig főszerkesztője, szeretett lapunknak, a Katedrának. Isteni kegy. A szolgáltatnak nagyrészt vége. A lap nyomtatott verziójának ez az utolsó száma. Szeptembertől online fog a lap az olvasókhoz eljutni, Petres Csizmadia Gabika kiváló szerkesztése alatt.

Végezetül szeretnék köszönetet mondani a Katedra jelenlegi és minden volt munkatársának, szerzőjének, olvasójának, előfizetőjének, önzetlen támogatójának a közös munkáért, a magyar iskolák megmaradásába vetett közös hitért. A Katedra révén megismerhettem sok-sok remek tanítót, tanárt, akikre felnézhettem, akik baráti kézfogással, öleléssel elhivatott munkára ösztönöztek. Sajnos közülük már sokan nincsenek köztünk, de örökké hálával és szeretettel fogok rájuk emlékezni. Ritka az olyan pillanap, amikor valaki egy közel három évtizedig tartó bizalmat, barátságot köszönhet meg, így hát tapasztalat híján csak ennyi: Soha egy pillanatra nem bántam meg, hogy felvállaltam, hogy belevágtam: a Katedra-„ügyek” szívügyeim lettek, voltak.